

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/719/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2714205047
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2714205047.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený: JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 47 233 516, proti žalovanej: V. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX, X., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA, so sídlom Park Angelinum 2, Košice, IČO: 42 326 923, zastúpený: JUDr. Peter Masarovičom, advokát, so sídlom Park Angelinum 2, Košice, o zaplatenie 1.205,55 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 7C/190/2014-66 zo dňa 02.04.2015, v časti o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka m e n í tak, že vedľajšiemu účastníkovi sa náhrada trov konania n e p r i z n á v a .

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd prvým odsekom výroku návrh zamietol, druhým odsekom výroku žalovanej náhradu trov konania nepriznal a tretím odsekom výroku žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej náhradu trov právneho zastúpenia v sume 69,45 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie v napadnutej časti o náhrade trov konania vedľajšiemu účastníkovi prvostupňový súd odôvodnil právne aplikáciou § 93 ods. 2 a 4, § 142 ods. 1, § 151 ods. 8, § 24 O.s.p., ako aj čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR a vecne tým, že vedľajší účastník vstúpil do konania oznámením doručeným súdu dňa 7.9.2014, pričom žalovanú v oznámení označil len ako „A. V.“ a uviedol spisovú značku, žalovanú sumu a žiadal zaslať návrh s prílohami. Súd je oprávnený a zároveň povinný o uplatnenom nároku na náhradu trov konania individuálne rozhodovať z hľadiska ich účelnosti. Súd mal z obsahu spisu za preukázané, že vedľajší účastník na strane žalovanej dobrovoľne vstúpil do konania, pričom žalovanú nekontaktoval. Následne sa vedľajší účastník vyjadril k návrhu a uplatnil si nárok na náhradu trov právneho zastúpenia. Vzhľadom na cieľ na úlohu vedľajšieho účastníka, ktorými sú ochrana spotrebiteľa je možné predpokladať, že tento disponuje znalosťami a vedomosťami v oblasti spotrebiteľského práva a preto je spôsobilým samostatne ochraňovať spotrebiteľa. Nutnosť a opodstatnenosť svojho právneho zastúpenia vedľajší účastník vôbec nepreukázal a nezdôvodnil ho z hľadiska účelnosti a hospodárnosti. Súd má za to, že takýto paušálny vstup vedľajšieho účastníka do bližšie nepoznaných konaní a udelenie plnej moci advokátovi nemôže byť prejavom naplnenia jeho cieľa a úloh ako občianskeho združenia pôsobiaceho na ochranu spotrebiteľov a taktiež to nemôže byť ani prejavom hospodárnosti jeho konania. Uvedené konanie vedľajšieho účastníka navodzuje stav, že spotrebiteľské združenie neslúži primárne záujmom spotrebiteľa, ale záujmom advokáta, ktorý si v paušálnych podaniach bez bližšej vedomosti o danom konaní (súd má namysli napríklad to, že ani raz nebol v kontakte so žalovanou, v prospech ktorej chce vystupovať a hájiť jeho záujmy) do ktorého vstupuje vyčísluje aj náhradu trov právneho

zastúpenia. Súd posudzoval i samotný obsah vyjadrenia a argumentácie právneho zástupcu. Vzhľadom na vyššie uvádzané úvahy súd dospel k záveru, že vedľajším účastníkom uplatňované trovy konania (za prevzatie zastupovania a vyjadrenie sa) sú účelne a hospodárne len v sume 69,45 eura. Právny zástupca vedľajšieho účastníka správne vyčíslil odmenu za jeden úkon 61,41 eur počítajúc ju z tarifnej hodnoty 1205,55 eura. Suma 69,45 eur pozostáva z odmeny za jeden úkon právnej služby 61,41 eur (za prevzatie a prípravu zastúpenia vrátane prvej porady s klientom) a jeden režijný paušál 8,04 eura. Ako hlavný dôvod neúčelnosti a nehospodárnosti druhého úkonu právneho zástupcu vedľajšieho účastníka (t.j. vyjadrenie sa k návrhu) súd vidí v tom, že v rámci rozhodovacej činnosti súdov sú prípady ako je tento konkrétny prípad (t.j. PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. vers. fyzická osoba ako spotrebiteľ, plnenie titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere) už rok rozhodované, rozhodnutia sú právoplatné a zverejňované na stránke Ministerstva spravodlivosti SR. Právny zástupca vedľajšieho účastníka vo svojom vyjadrení neuviedol žiadne nové skutočnosti na obranu žalovaného okrem tých, ktoré sú súdu známe z už zaužívanej súdnej praxe.

Proti tomuto rozsudku, výlučne v časti, ktorou bolo rozhodnuté o povinnosti žalobcu zaplatiť náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi, podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia neprizná, uplatniac si náhradu trov odvolacieho konania vo výške 46,92 eura. Zdôraznil, že trovy právneho zastúpenia boli priznané za predloženie podania, ktoré svojim obsahom je šablónovitým opakovaným podaním predkladaným v nespočetnom množstve prípadov. Ak už raz zákonodarcu priznal nejakému subjektu určité osobitné postavenie aj vo vzťahu k súdnemu konaniu, potom vychádzal z logického predpokladu, že tento subjekt je odborne, personálne a materiálne pripravený na vykonávanie svojej činnosti, teda ich môže vzhľadom na svoje osobitné postavenie a odborné zameranie predkladať sám. V ďalšom žalobca zdôraznil závery NS SR vo veci sp. zn. 6MCdo 5/2013 v obdobnej veci, podľa ktorých vedľajší účastník by svoju úlohu spočívajúcu v pomoci žalovaným v postavení spotrebiteľa, mohol efektívne splniť aj bez vynaloženia nadbytočných nákladov na právne zastupovanie v každej skutkovo a právne takmer totožnej veci. Požiadavke rozumnosti by zodpovedal napríklad taký jeho postup, ktorým by si vyžiadal právnu službu len na vyhotovenie námietky premlčania, ktorú by potom sám, či už v postavení vedľajšieho účastníka alebo zástupcu, použil v súdnom konaní vo všetkých porovnateľných veciach. Údajné trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka podľa odvolateľa nie sú účelné, uplatňujú sa v rozpore so zákonom a preto priznanie ich náhrady nemá legitimitu a oporu v zákone. V závere žalobca vyslovil názor, že vedľajší účastník nemal ani procesné postavenie vedľajšieho účastníka, keďže s účinnosťou od 01.01.2015 pre každý takýto subjekt je stanovená povinnosť predložiť súhlas toho, na koho strane má vystupovať, inak sa na takýto subjekt neprihliada.

Vedľajší účastník vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd uznesenie v napadnutej časti potvrdil a zároveň zaviazal žalobcu nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania vo výške 39,09 eura. Poukázal na to, že potom, čo mu boli prvostupňovým súdom zaslané listinné dôkazy, podal v danej veci zastúpený právnym zástupcom kvalifikované vyjadrenie, poukázal na viaceré nedostatky zmluvných dojednaní, zmluva o úvere neobsahuje obligatórne náležitosti, preto je bezúčelná, na základe jeho argumentácie bol návrh zamietnutý, preto išlo o účelne vynaložené trovy. Žalobca je v konaní sám zastúpený advokátom, pričom toto právo upiera vedľajšiemu účastníkovi, čo je v rozpore s čl. 47 ods. 2 Ústavy SR. V ďalšom odvolateľ poukázal na § 93 ods. 4 a § 25 O.s.p., podľa ktorého vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník a teda aj ústavné právo na právnu pomoc pred súdmi. Vedľajší účastník svojou činnosťou napĺňa ciele politiky EÚ v oblasti ochrany práv spotrebiteľov a v zmysle rozsudku Súdného dvora EÚ vo veci C-279/09 Združenie na ochranu spotrebiteľa má právo na advokáta, ako aj na náhradu trov konania. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 6Co/219/2012. Vedľajší účastník má vedomosť o viacerých sporoch, kde súdy neprihliadli na neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách ex offo, ani na premlčanie v dikcii § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. a svojimi rozhodnutiami zaviazali žalovaných plniť v celom rozsahu aj napriek tomu, že nárok resp. časť sa opiera o neprijateľné zmluvné podmienky, resp. bol premlčaný. Poukázal tiež na nález Ústavného súdu ČR II.ÚS 2257/08 i na uznesenia Krajského súdu Košice 1Co/5/2013, 2Co/15/2014, ako i Krajského súdu v Trenčíne 17Co/109/2013. Pozornosť upriamil tiež na rozhodnutie ESLP vo veci Beian vs. Rumunsko, v ktorom súd rozhodol, že vzájomne si odporujúca judikatúra vnútroštátneho súdu predstavuje porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu odvolania, teda výlučne v časti o náhrade trov konania vedľajšiemu účastníkovi a zároveň v medziach daných dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či prvostupňový súd správne preskúmanou časťou rozsudku zaviazal žalobcu na zaplatenie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného. Ostatné časti rozsudku nadobudli právoplatnosť, neboli napadnuté účastníkmi konania odvolaním.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa návrhom doručeným súdu 18.8.2014 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu 1.205,55 eura spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne od 18.12.2013 do zaplatenia (ako nesplatený úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 21.5.2010). Žalobca ako právnická osoba uzatvoril podľa vyjadrenia samotného žalobcu a ním predložených listinných dôkazov so žalovanou ako spotrebiteľkou dňa 21.5.2010 zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej súčasťou sú Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere (ďalej len ZdZoRÚ). Na základe zmluvy bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 1.500 eur (takáto suma je uvedená v samotnej zmluve). Zmluvné strany si dohodli mesačnú splátku istiny 80,37 eur vždy k 24. dňu v mesiaci, počet splátok 42, RPMN za úver 69,21 %, ročnú úrokovú sadzbu 70,01 %, priemernú RPMN za úver 51,49 %. Vedľajší účastník doručil súdu 7.9.2014 oznámenie o vstupe do konania na strane žalovanej a žiadal doručiť návrh s prílohami. Právny zástupca vedľajšieho účastníka sa vo svojom písomnom vyjadrení (doručenom súdu 17.12.2014) odvolal na § 53 ods. 1,2 OZ, § 54 ods. 1 OZ, § 37 OZ, § 457 OZ, zákon č. 250/2007 Z. z., § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. V rámci vyjadrenia uviedol, že zo zmluvy je možné len predpokladať, že žalovanej bol poskytnutý úverový limit 1.500 eur, ktorý mala uhradiť v 42 mesačných splátkach vo výške 80,37 eura. Konštatoval, že medzi účastníkmi konania bola dohodnutá ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, čo prevyšuje niekoľko násobne úrokové sadzby pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných peňažnými ústavami, lebo v máji 2010 sa pohybovali okolo 15 % ročne. Takéto dojednanie považuje za poskytnutie úžerníckych úrokov, za rozpor s dobrými mravmi a preto za neplatné. Poukázal na to, že zmluva neobsahuje ani náležitosti dané § 9 ods. 2 písm. j), k), f), čo spôsobuje s odkazom na § 11 ods. 1 písm. a) bezúročnosť poskytnutého úveru. Taktiež poukázal na to, že je nesprávne uvedená výška RPMN v zmluve.

Už právoplatnou (odvolaním nenapadnutou) časťou preskúmaného rozsudku súdu prvého stupňa bol návrh vo veci samej v celom rozsahu zamietnutý, a to z dôvodu nesplnenia obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., v dôsledku čoho je poskytnutý úver bez úrokov a bez poplatkov. Žalobca bol teda v konaní v celom rozsahu neúspešný a tak právo na náhradu trov konania v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. vzniklo plne úspešnej žalovanej a na jej strane vystupujúcemu vedľajšiemu účastníkovi, avšak len tých trov, ktoré boli účelne vynaložené.

Pri vyriešení otázky účelnosti vzniknutých trov konania bolo nevyhnutné prihliadnuť na rozsah právnej pomoci, ktorý poskytol vedľajší účastník prostredníctvom svojho advokáta v prospech žalovanej. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje a argumentáciou súdu prvého stupňa, ktorý správne poukázal na to, že vedľajší účastník na strane žalovanej dobrovoľne vstúpil do konania, pričom žalovanú nekontaktoval. Následne sa vedľajší účastník vyjadril k návrhu a uplatnil si nárok na náhradu trov právneho zastúpenia. Vzhľadom na cieľ na úlohu vedľajšieho účastníka, ktorými sú ochrana spotrebiteľa je možné predpokladať, že tento disponuje znalosťami a vedomosťami v oblasti spotrebiteľského práva a preto je spôsobilým samostatne ochraňovať spotrebiteľa. Nutnosť a opodstatnenosť svojho právneho zastúpenia vedľajší účastník vôbec nepreukázal a nezdôvodnil ho z hľadiska účelnosti a hospodárnosti. Odvolací súd má preto v zhode so súdom prvého stupňa za to, že takýto paušálny vstup vedľajšieho účastníka do bližšie nepoznaných konaní a udelenie plnej moci advokátovi nemôže byť prejavom naplnenia jeho cieľa a úloh ako občianskeho združenia pôsobiaceho na ochranu spotrebiteľov a taktiež to nemôže byť ani prejavom hospodárnosti jeho konania. Uvedené konanie vedľajšieho účastníka navodzuje stav, že spotrebiteľské združenie neslúži primárne záujmom spotrebiteľa, ale záujmom advokáta, ktorý si v paušálnych podaniach bez bližšej vedomosti o danom konaní (súd má namysli

napríklad to, že ani raz nebol v kontakte so žalovanou, v prospech ktorej chce vystupovať a ochraňovať jej záujmy) do tohto vstupuje a vyčísľuje aj náhradu trov právneho zastúpenia.

V tejto súvislosti nie je možné prehliadnuť, že všetky skutočnosti, na ktoré poukazoval vedľajší účastník vo vyjadrení je súd oprávnený a povinný skúmať ex offa, t.j. skúma ex offa, či zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti podľa účinného právneho predpisu, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, resp. či nie je absolútne neplatným právnym úkonom. Súd tiež z úradnej povinnosti skúma, či nárok žalobcu nie je premlčaný v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014 po novelizácii zák. č. 103/2014 Z.z. Nie je potom potrebné a ani účelné, aby na uvedené vo svojich podaniach poukazoval vedľajší účastník a uplatňoval si náhradu trov právneho zastúpenia. Vzhľadom na to, že súd bol v danej spotrebiteľskej veci ex offa povinný poskytnúť ochranu spotrebiteľovi prihladením na absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vstup vedľajšieho účastníka, ale i jeho zastúpenie advokátom a trovy z toho vzniknuté boli neúčelné, a preto nebolo dôvodné priznať mu akúkoľvek náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia.

Námietka vedľajšieho účastníka, že podľa jeho poznatkov súdy vždy neposkytujú ex offa súdnu ochranu spotrebiteľovi a preto je vstup vedľajšieho účastníka na strane spotrebiteľa do konania potrebný, nemôže byť relevantná, pretože sa opiera len o predpoklad neplnenia si zákonných povinností súdmi.

S poukazom na odvolacím súdom vyššie uplatnenú argumentáciu bolo by už potom nadbytočným a v rozpore so zásadou hospodárnosti občianskeho súdneho konania vysporiadavať sa s ďalšou argumentáciou účastníkov uplatnenou v odvolacom konaní.

Odvolací súd preto uzatvára, že trovy vedľajšieho účastníka vynaložené na právne služby, ktoré mali smerovať k ochrane oprávnených záujmov spotrebiteľa, v danom prípade neboli účelne vynaložené a preto s poukazom na súdom prvého stupňa aplikované ust. § 142 ods. 1 O.s.p. nevzniklo vedľajšiemu účastníkovi právo na náhradu trov voči žalobcovi. Závery prvostupňového súdu v napadnutej časti preskúmaného rozsudku, keď vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby, preto z pohľadu odvolacieho súdu nie sú správne. Odvolací súd potom rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti v zmysle § 220 O.s.p. zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania (prvostupňového) nepriznal.

V odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca a preto jemu zásadne v zmysle § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému vedľajšiemu účastníkovi. Žalobca si náhradu trov konania návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. uplatnil, odvolací súd ale zastáva názor, že ani podanie odvolania žalobcom prostredníctvom právneho zástupcu v danom prípade nie je možné hodnotiť ako účelné. Obsahom odvolania sú totiž všeobecné konštatácie a argumenty, ktoré popierajú vznik nároku na náhradu trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, ktoré sú opakované a šablónovite používané v množstve iných obdobných súdnych konaní, ako je to súdom známe z ich úradnej činnosti. Práve na toto podanie žalobcu sa vzťahujú závery vo veci NS SR sp. zn. 6MCdo 5/2013 (na ktoré poukázal žalobca), ktorý uzavrel, že trovy konania vzniknuté zastupovaným advokátom v tzv. hromadných (takmer totožných) veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní vyhotovených advokátom mení len o aktualizáciu a individualizáciu tej ktorej veci, nemožno považovať za trovy nevyhnutne (účelne) vynaložené na riadne uplatnenie alebo bránenie práva na súde. Odvolací súd preto dospel k záveru, že je dôvodné žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznať

Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.